

סי"מר אבני אסף

נולד ב - 24.8.73

נפל ב - 19.8.93

בר צעת הבטחון בהתפוצצות מטען צד

תקופת הילדות

הוא היה ילד שובב וחמוד...
אז איך זה שילדים נהרגים!?

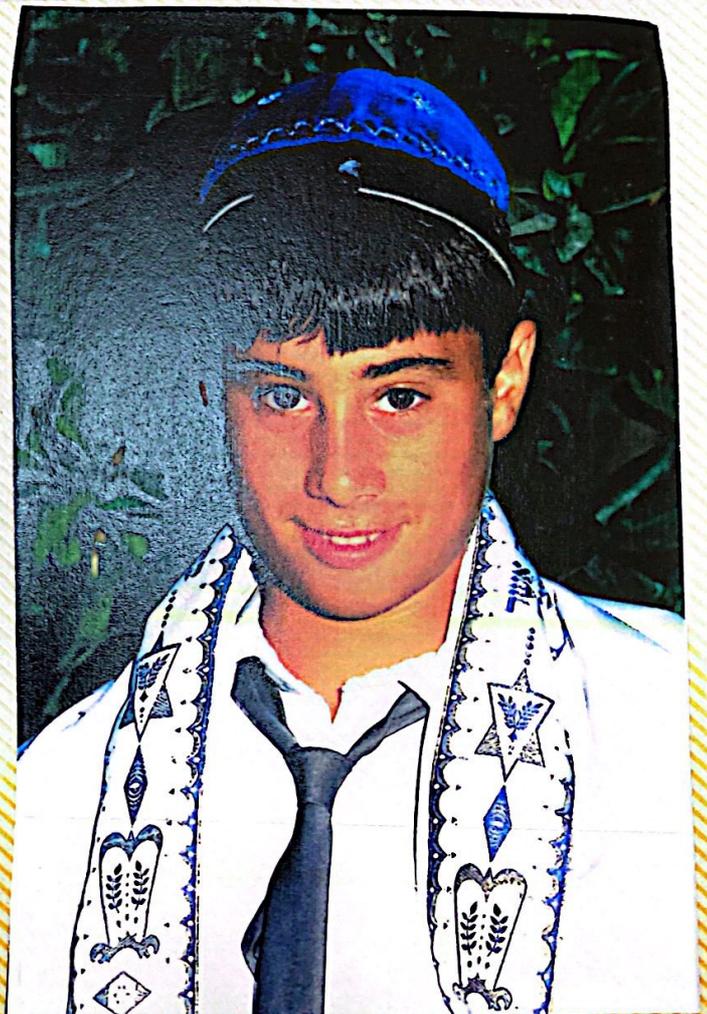

היינו מתאימים, משלימים זה את זה ...

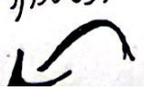
אחד קשת (21), חבר לרחת: "אני ואסי היינו מתאימים, משלימים זה את זה. היינו שני שובבים אבל ברמה. בכיתה ז' יצאנו לטייל עם הכיתה למחיאק בתל-אביב, המורים לא רצו שנהיה יחד בגלל הבלגן שעשינו, אמרו לנו שאנחנו נשארים באוטובוס. אסי החליט שאנחנו נסתובב בתל-אביב. זו היתה הפעם הראשונה שלנו בתל-אביב, טיילנו בטיילת. כשחזרנו למחיאק האוטובוס והכיתה לא היו. לא ידענו מה לעשות, אסי נזכר שיש לנו כיסלי בתיק הוא הציע למכור את הביסלי שיהיה כסף לנסיעות, הסתובבנו בתל-אביב עד שבסוף הצלחנו למכור את זה. בבית ספר המורים חיכו לנו מדאגים עם ההורים שהיו כבר רגילים לבוא לבית הספר.

"כל הזמן דיברנו על הצבא. היה ברור כל הזמן שאסי יהיה בקרבי. זה היה האופי שלו. הוא רצה להגיע לשייטת. עשה את הגיבושים והתקבל. פתאום החליט שמתאים לו יותר גולני. המנטליזת של היחידה התאימה לו, הוא חתם על ויתור ונעל על גולני. היינו מתאמנים הרבה לפני הגיוס, רצינו להגיע מוכנים לצבא. בדיוק עכשיו הוא עמד לקבל חגורה שחורה בקראטה. בחיים שלנו לא העלינו את האפשרות של מוות, היה ברור שהוא יצא מכל מצב. אם הוא היה נתקל במחבלים, הוא היה מגיב. פה לא ניתנה לו הזדמנות."

רבות ענייני עק היתה דברים, אבל לא. היסקתי.
 רבות ענייני עק שהתבונן מאז שהתבונן בצבא.
 רבות ענייני עק שהחולצה הלוא ופי ע"ק,
 ושנינו מוצים את אהן.
 אהבה נשקאל עי השמות ומי עי יפעת שלטא התכוונת.
 אהבה איך ששמוך עי זלוא נרף זלוא אומץ עי התקרה.
 מניע הוצאתי שיש עי אז געזע וחכיבית כבו זתקלשה
 שניפי געזעזים עם ילעפים.

אהני הטח לא יופע אכל, אהבה אז הנסעות שלטא היני שיש
 ואיך שזחקן עז באוטו שיפעת למנהג.
 אכל אז התי חטוב שכתתי ענייני עק, שככתתי ענייני עק
 כמה איני אהבת אהבת, באמת אהבת אהבת, ואם לא אהבת
 עק עי עניין, איני מקווה שאתם סלחתי עי, שיש (עמ"ש), כמו
 שהתביישתי עתה עק, נשיקה נשאלת היתה.
 אישונים! כמה איני מצטערת עז לך, כמה איני נוצה עי החלוצ
 אז הילעלם אהבת ואני יופעת שמתים זכ לא יקרה
 ושישטעטע איני יצטעק עתק אהבת שם, איני ככ לא אהבת עיניל שם.
 כל פעם שאני כטוב את הילם שלך, מניע עי תקבו, עומנת הי צאמור,
 הרי לא ממנו עמפק עיפי ואכלנו יחד, כוילן סכט ושינקו את סכטא.
 אהבה שאתה לא משהח משוק צברו ותמיץ יפעל איני עזלת מוצפים
 בעיקר נכבות התיק הנצח: שלך, אך הפעם התיק לא עזר ואתה
 שוכח שם ונעלם ממשיך הלאה, אבל איני איך אפשר ענייני עק הלאה
 ולא עתות עק יורב בימי שיש ענייני עק לאטא שככת איני צונק שלטא חבילת.
 איני יופעת שתיני תהיה איתך, אבל איני כוצה אהבת. פו וצכשו!!!
 איני כוצה עזרת בק, עתה את הריח הילם שלך, וילסוע איתך, עיקר אהבתא,
 והקול שלך, רלואי שוכות איתך איני מאיף כעסות ענייני עק, איני איני מתעסקת ומנסה

מבטיח לך ברכות והקוץ שלך ונכצות.
אורי יופע שאל פעם אלא כוית אנתק בוכה אבא אמה
מבנות באר אא נושה.
נתיב אמת שמי שמוכה. הוא אא לכי, וצפ אג
שני קר בכ!!!
(אמה)

אסף זכור כאדם חברותי, שמח, עליז

ותמיד מוקף בחברים.

אדם חפץ להיחבר אל האדם החברותי. חסדו
 לא נשכח. החברים שלי, נקווה שיהיו מרוצים.
 לפני שאתם חוזרים אל הלימודים של יום זה עלי
 כוונה פשוטה של יחסי בקלות וזמן לעתיד. אל
 אחר, כפי שהיה לי. כי כפי.
 לא היה אהבתי לאישה זאת. היא לא
 את האופי שלי?
 כפי שאתם לאן. אלא החברה הזאת. כפי
 אני מקווה לראות אתכם. אני אשמח
 ונראה אתה קליל מול נשתי. החברה.

ביום שלישי. הקרוב אתה וחבריך יקבלו 20
 ואני מקווה שתעלה וועלתיא יחווה לנבואה בה
 את הניצחון שלי ורצתי כפי שראו אתם.
 בתיכם אתם כותבת זכרונות, אלה יורה לעולם
 למה לא איתכם אתם.
 איתך אני אוהבת לך החברה נשוקה, ענה שלק תורה
 יקרה. תחשוב יפה החברה שלי. מנחם ויתעלה
 אזהרתיך. נשקתי לך, (חוסר יראה שלי).
 אוהבת לך.

אולי

מה עשיתי אתמול ענפא הייתה
אצתי היום בולצוב גמ. השתחרר
שמי ששט מבד נכסמני עזיו
גאני 12 רגילות אל"ה הפסא
המניג אצלה. אתה יוצא עו הדר ממנו.
ק'באת את המותקם הקטנים לבג
עבדתי שפסטי אומן ארבה 22 כמו
שצניג יא צניג מנאלק
תמסכ אכאמ דל חס. טאני השתחרר
ב 6/8 צה יוצא יום שיש' וטני עולה

אור הלבג גדית
במסר אכאמ ארצא, אולא יבן בימרו,
הרשעון קולג וכו נר"ה אף לאם תמסר
אר אולא אף נמיוחה, ע'ובא סא תע"צ
או שיתבונן אקרה טאילדואס
תמסר אקולג דל חס מפרס גארוא.
טוא וולג א'תי בון באלא.
והדבר הכי חשוב אל

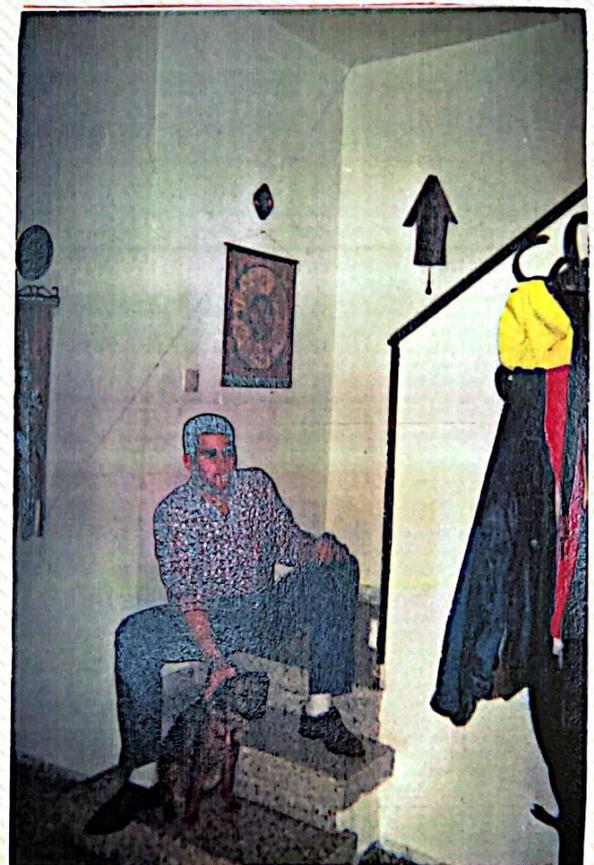
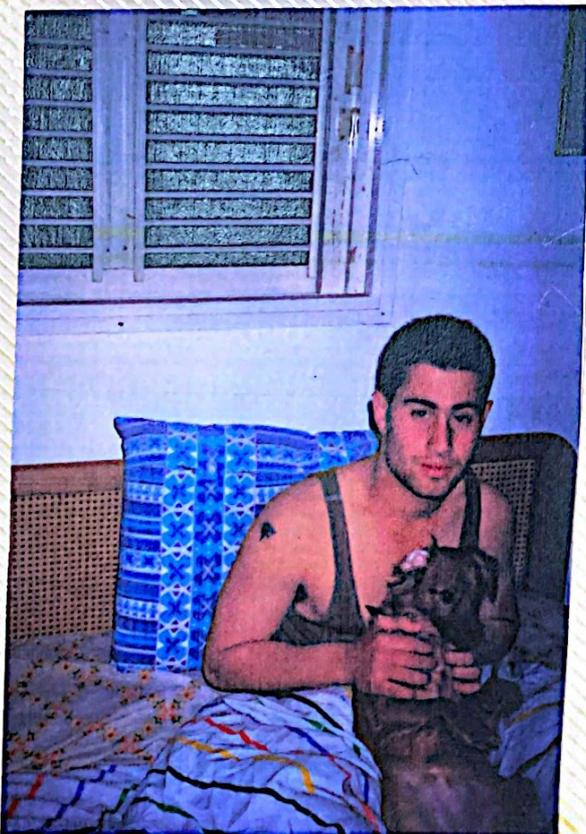
משכח ממני דל חס ונשקיה
מאומתך נרמתי ואם אשמור
אני מקווה אנסים אבאשון אציון
כשאת ישתכרי (סניס בזמנך)
נ.י. - בבזע צה ק'באת' מנתה
הגישתך עשאתי סל מאלו

אולי יאמרה
תעשו חיים ואל' יש
ה'תקליג ושמעו ע' משלנו
אברהם אלה

אלא

הוא קרא לה דוגמנית שלי . . .

תמיד אומרים שהכלב הוא ידידו הטוב ביותר של האדם .
בין שילה - הכלבה ואסף נקשר קשר מיוחד , לא קשר של
טיפול מסור או של להוריד את הכלבה בבוקר - הם היו
קשורים בלב .

השרות הצבאי

מספר חוגר - 5066344

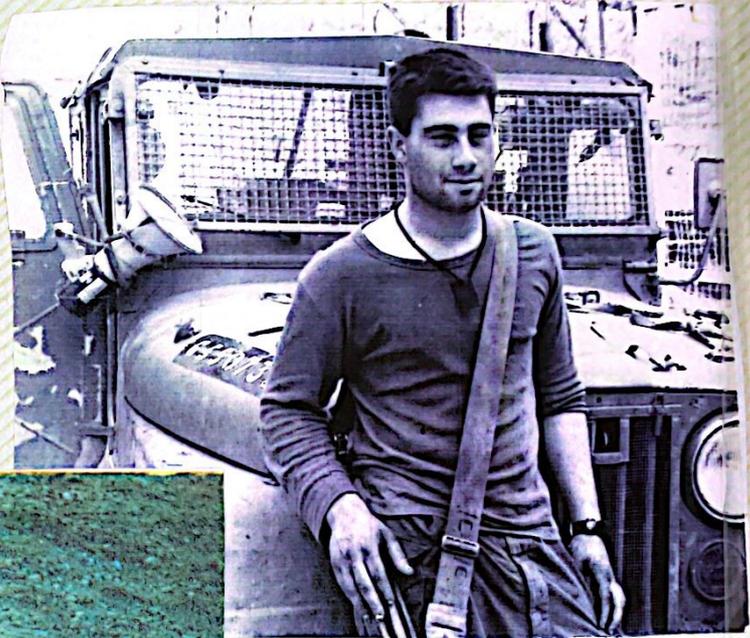

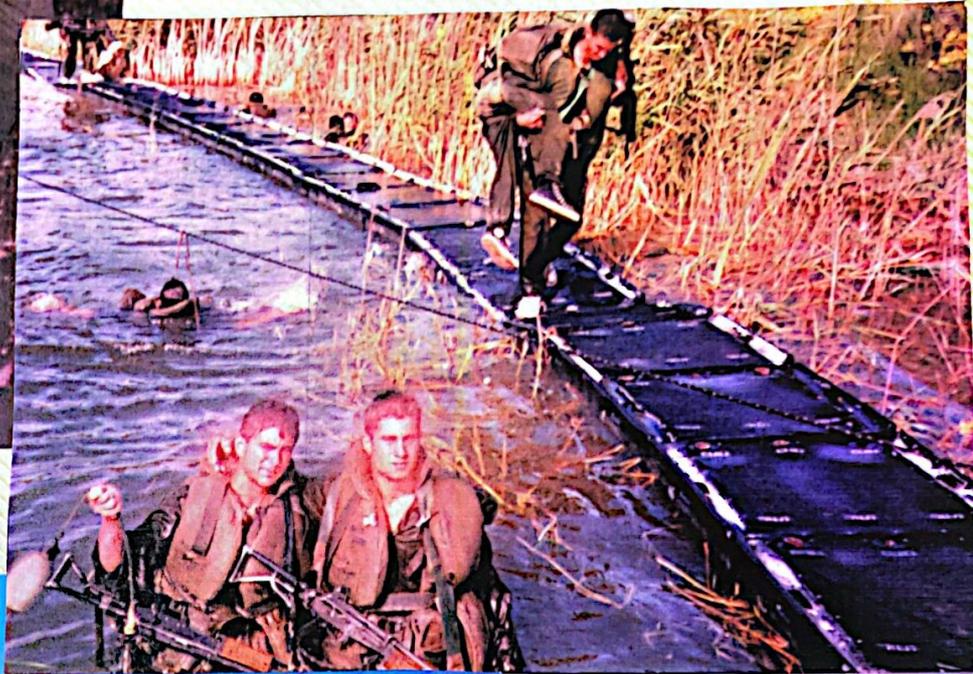
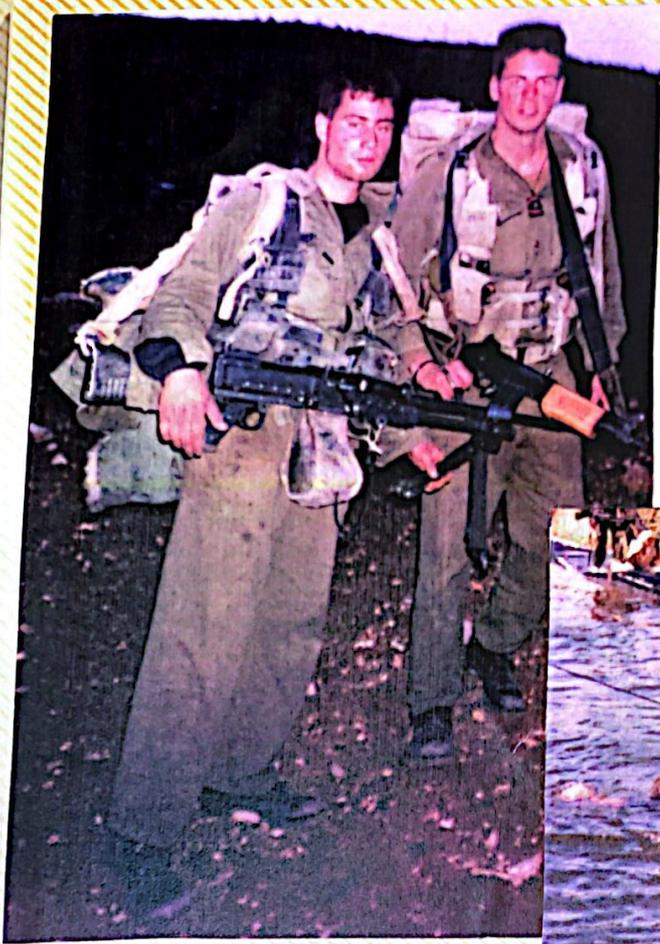
עמיר מולנר, מדיס היחידה: "בגיוס עלינו יחד לאוטובוס הוא לא היה בין אלה ששותקים, חסירי הוונות שלנו נסלה בריוק בחוון הקשה, בנובמבר 91, היינו באחת הפלוגה, כל הבולטים החזקים, אלה שלא נשברים, התאחדו יחד, הוא היה המוביל, מכל מחלקה בחדר את החוק ביותר שיקבל בקסיל גם מרגמה ששוקלת 52 ק"ג, הוא נחשב לבריא וחזק זה שקיבל את זה. כשחזר מקורס סמלים עלינו יחד לסי שמוביל לבקעה, היה לו הרבה מרץ ותתלהבות לשרת במרצב. כשהיינו בשכם הוא לא רצה ללכת הביתה, באחת מהחופשות שלו הוא הביא את הביתה דגל אש"ף.

"הוא היה תופס הרבה זורקי אבנים, במיוחד צעירים, אתרי מבוגרים וילדים הוא לא היה רודף, אבל לצעירים אמר שמגיע להם. הערצתי את אומץ הלב שלו. בכל הפעילויות, בייחוד בתקופה של שכם, זרקו עלינו אבנים בכמות רצינית. כולנו רצנו לתפוס מחסה והוא המשיך לרוץ אחרי זורקי האבנים. המפקד צעק לו לחזור, רק כשנשמעה פקודה חד משמעית אסי חזר."

איתי (15), אחיו של אסף: "היינו כמו חברים, הוא החזיק אותי קצר שאני לא אעשה יותר מדי שטויות. כל פעם שהיה חחר שישי שבת היה לוקח אותי לטייל, אפילו אם היה לו קצת כסף הוא היה מכזב את זה על מתנות לי, לאמא ולסבתא. על הצבא אף פעם הוא לא דיבר איתי, אבל לפי הדיבור שלו שמעתי שהוא אהב את הצבא."

לימור דהאן (19): חברתו של אסף, חילת בגלני: "קבענו לצאת בשבת עם כמה זוגות ולתנוג את זים התולדת שלו. הוא אהב פאבים שקטים כששאלתי אותו איזה מתנה הוא רצה ליום התולדת, הוא לא רצה להגיד, הוא התבייש בקטע הזה. כשהוא אהב הוא נתן את כל הנשמה, אף פעם הוא לא התלונן שקשה לו, כמובן שזה לא היה נכון כל הזמן הוא היה אומר לאמא שלו אל תדאגי אני שוטף כלים בצבא."

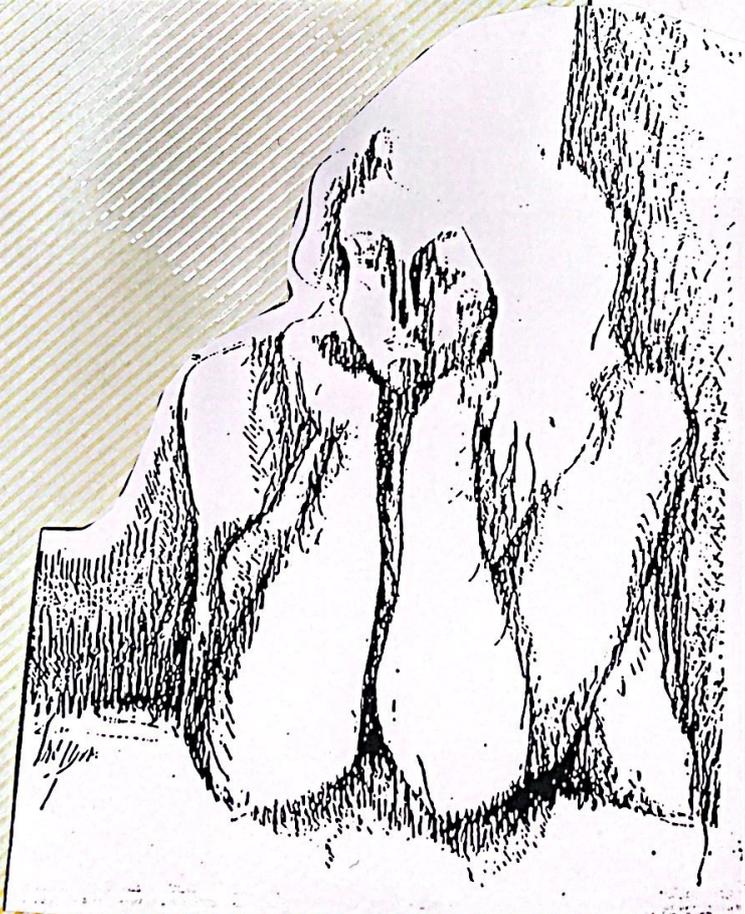
"הבנתי שהוא נהרג"...

מכתבים מההורים - עטרה וניסים

עטרה אבני: כשחזרתי
הביתה עמדו למטה
אנשי צבא. לא תיארתי
לעצמי שהם מחכים
לי. כעבור כמה דקות
הם צילצלו בפעמון.
עמדו מולי קצינים
ורופא. באותו רגע
שאלתי: הוא פצוע?
לא חשבתי על מוות,
הם לא ענו לי. הבנתי
שהוא נהרג.

אמי שלי.
יום נולד יום, כאב וגעגוע,
אסבית זהאיתן והוא שלי שולף.
חוזי התרתי בני, כ"קול-בתי אובני.
אין מהרה יוצי שלי, ואין אזה אן הדיק?
השגון אשג אהב- והשגון כאן נעצרי.
ואגה יוצי שלי, אשג עישוי המצבים - תייל!
אחכה אן גמיש, אן שניניש.
אחבק אהבן חשק ושוב איני יניני.

אלהא

גני האב, אימי האב, אימי האב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!

- גני האב, אימי האב !!!
 - שיקק, שיקק, שיקק !!!

גני האב, אימי האב,
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!

גני האב, אימי האב,
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!

גני האב, אימי האב,
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!

גני האב, אימי האב, אימי האב, אימי האב,
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!

31.7.1994

אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!

אב, אב, אב, אב, אב !!!

אב, אב, אב, אב, אב !!!

אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!
 אב, אב, אב, אב, אב !!!

אב, אב, אב, אב, אב !!!

“היה פיצוץ אדיר. שמעתי צעקות נוראיות” - כך תיאר אחד הפצועים את יום מטעני הצד ברצועת הבטחון בו נהרגו שמונה חיילים ונפצעו שלושה

בית החולים נערך מייד בהיערכות חירום ועבר לכוננות גבוהה. המידע הראשוני דיבר על יותר מחמישה פצועים. עוד לפני שנחת המסוק, כבר התמקמו במינחת רופאים וחובי שים, שוטרים וחיילים.

מייד אחרי נחיתת המסוק, הגיעו למקום ארבע ניידות חבלה. על חלק מהגופות, התביר, היתה עדיין תחמושת, והיה חשש שהיא תתפוצץ. הליך פינוי נמשך קרוב לשעתיים, כשהכל נעשה באיטיות ובוזהירות.

■ “מתי כבר יפיקו לקחים?”

במקביל לפינוי הגופות פונו הפצועים לחדר המיון. אחרי טיפול ראשוני בחדר הלם, הם הועברו לצילומי רנטגן. רב"ט אודי דהן הועבר לחדר ניתוח, שם הוצאו מכתפו רסיסים, והוא נותח בורועו. בשעות אחר הצהריים הורע מצבו. הוא החל מרמס, והוכנס שוב לחדר ניתוח. אר"י קרמר הועבר למחלקת פלסטיקה, כשמצבו קל. בשעות הערב הוכנס לניתוח בכף ידו.

בשעות אחרי-הצהריים התפוצץ מטען צד נוסף. חייל צה"ל שמוני נהרג, ואחד נפצע. הכוח שנפגע אחרי-הצהריים היה בסריקות אחר המחבלים שהניחו את המטען הקטלני מהבוקר

שלוש שעות בלבד אחרי שנקלטו הפצועים בבית החולים, כבר הגיעו למקום בני המשפחות, חברים ליחידה, חברים שלא במדים ורבים אחרים. שלום דהן, אביו של אודי, לא חיכה עד שבנו ייצא מחדר הניתוח: “כל הזמן אומרים לנו ‘נפיק לקחים’, אמר. ‘מתי הם יפיקו כבר

מאת יהודה גורן ויונתן הללי

“לשנות ביקר התחלנו להתקפל, ואחרי 150-100 מטר של צעידה, היה פיצוץ אדיר. שמעתי צעקות נוראיות של פצועים. הגיע המסוק וסינה אותנו. לא היו מחבלים ולא היה ירי לעברנו - כך, בקור רוח, תיאר אתי מול סמל אודי קרמר את מה שאירע עם התי פיצוצות מיטען הצד, אתמול בבוקר, בה נהרגו שבעה חיילי צה"ל, ושניים נמצעו. בהתפוצצות מטען נוסף, אתמול אחר-צהריים, נהרג חייל צה"ל שמיני ואחד נפצע. כל החיילים הפצועים טופלו במקום ופנו מאוחר יותר לבית החולים רמב"ם בחיפה. הכוח שנפגע אחר-צהריים היה בסריקות אחר המחבלים שהניחו את המטען הקטלני מהבוקר.

■ תחקיר עצוב

התחקיר הראשוני של האסון, אתמול במפקדת העוצבה הצפונית בבירנית, בנוכחות ראש הממשלה, היה העצוב, הקשה והמרכז ביותר מאז תחקיר אסון הספארי, ב"1988. מול יצחק רבין, הרמטכ"ל, אהוד ברק וסגנינו, האלוף אמנון שחק, אלוף פיקוד הצפון, יצחק מרדכי והמוכירים הצבאיים, עמדו, טרוטי עיניים ומגודלי זיפי זקן, חיילי גולני, אלה שלא נפצעו. קרוב לשעתיים נמשך התחקיר. עלה ממנו, כי ככל הנראה היה מטען החבלה גדול במיוחד והונח בימים האחרונים. הוא היה מורכב, כך נראה, גם ממוקשים. המטען - או המטענים - הופעלו באמצעות תיל, שאחד התיילים היוז אותו.

“איברנו שבעה לוחמים מגולני”, אמר אלוף פיקוד הצפון. “מדובר באחד האירועים הקשים שקרו באיזור הביטחון. החיילים החלו את הפעילות כלילה ופעלו בחשיכה”.

בהתייחסו למספר הגדול של הנפגעים, אמר אלוף מרדכי כי הסיבה היא גודל המטען. החיילים נעו בצפיפות, אמר, משום שהלילה היה חשוך, והחיילים הלכו בצפיפות גדולה ותר מאשר ביום, כדי לאפשר כושר פעולה ותגובה. משימות הכוח, הוסיף האלוף, תוכננו מראש. זהו סוג משימות שבוצעו כבר בעבר. אלוף פיקוד הצפון אמר כי אירגון חיובאל לה לקח אחריות על הפיגוע.

הם רצו את אסף בחזרה . . .

הם גברים ,
הם הגיבורים שלנו ,
הם שומרים עלינו
וגם הם בוכים
על חבר שנפל - אסף .

תחלה בוכים.
אסר-ף סבכי מתאבדו.
אסר-ף זוקרים דקר אסד ונחיד:
את נסילת סגו.

נאין אוקרים דקר.
או מדברים על גשם ועל מה-גשמע.
ועל משהו עוד. ועוד על משהו.
וקאון גין פת לא תשמע.

ושותקים.
וקמים מן הקטא. ויושבים. וקמום. ושוב.
ויודעים דקר אסד ונחיד:
לא ישוב.

גברים סירבו לעזוב את הקבר. הם רצו את אסף בחזרה

לאסי

עזבת אותנו מוקדם מדי, אפילו לא הספקנו להכיר אותך כמו שצריך.
לא נשכח את הלילה ההוא ב 902, בו אתה וקוטר הערתם אותנו בשעה 04.30 לפנות בוקר
(כמובן בהקפצה) בעוד אנחנו שואלים, חצי "מעולפים" - "מה הם רוצים מאיתנו לעזאזל???"
הודעתם לנו שאתם עוזבים את הפלוגה.

רצית להגיע לרובאית - להיות לוחם... "כשתעלו לגדוד ותראו את הרובאית - אז תבינו אותי"
אמרת...

כבר באותו יום ראינו אותך בעצרת בצמח, זה היה כל כך שונה לקרוא לך "אסי" במקום
"המפקד" או "המפקד של צוות 6", פתאום מגלים שמפקד הוא ילד בדיוק כמוך.

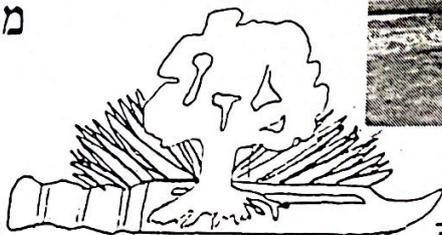
לא נשכח את הימים היפים שעברנו יחד ב"בזק"
תמיד הערצנו את הקשיחות שלך שהתמזגה עם חוש ההומור שלך. תמיד ידעת להקשיב ולעזור,
כמעט תמיד נפרדת ע"י המשפט המפורסם "קטן עליך..."
היית מפקד שיודע לעמוד על שלו ולהשיג מה שהוא רוצה.
הערכנו אותך כי ידענו שגם כשקשה תמיד ממשיכים וראינו את זה במסעות שהיו למחלקה -
למרות שבדי ההליכה ושאר הבעיות, עשית איתנו את כל המסעות, דחפת ועזרת לכולם

ואז יום אחד באה הבשורה המרה.
לא ידענו איך להתמודד עם זה.

לבסוף הבנו שחייבים להמשיך הלאה, כי ככה גם אתה היית עושה.
לעולם לא נשכח אותך אסי - תמיד תהיה איתנו.

ת.נ.צ.ב.ה.

מחלקה 2 ופלוגה א'
גולני 12

התהוות מצדו

יגור לפיד

צד, הם לא יהיו שם.
הם לא ינעצו סלכאט כחול לסלפון אפור, ולא יודיעו שיגיעו. ולא יודיעו שלא. הם לא יסקרו שהכל בסדר, שלא צריך כלום, שיש להם מספיק כסף, תודה אמא. בשבת, מתוך הרגל, ישאירו להם את המפתחות של המכונית. אבל הם לא יהיו שם.
הם לא ישתחררו. עד עולם ילכשו את מדי האבן המרובעים שלהם. תמיד ישארו סמל ראשון אסף, סמל ראשון ניר, סמל ראשון גולן, סגן אייל, סמל ראשון צחי, סמל ראשון אבני, סמל ראשון ארי, רב סמל בכיר ראהל, סגן אבני. הגדוד שלהם יגיע לבקרים, יחזיר ציוד, יקבל תעודה וספיחה. והם לא יהיו שם.

הם לא ילמדו. לא כפקולטה של החיים, לא בישר-בה, לא באוניברסיטה. מאה שנות בדידות" ישאר תמיד פתח בעמוד 120. בית"ר ירושלים לנצח תהיה אלופת המדינה. התקליט הכא של פוליקר לא ייצא עד קץ הדורות כולם. כל כך הרבה דברים עוד יש להם לרעת, בעיקר על עצמם, אבל הם לא יהיו שם. כשהם מתים, אנחנו תמיד כותבים מי היו. אבל הכאב האמיתי, הוא בגלל מי שכבר לא יהיו.

הם לא יגיעו לקינצרט הגדול של האהבה. הם למדו את המילים והצלילים מקטנות שחקיקת, שהתגלגלו לו שוב ושוב בטייסים עייסים. אבל כשהלהקה תעלה לבמה, האורות ידלקו, תערוזת רכות שיער יזקו סו צחצח יתיים לבן, הם לא יהיו שם.
הם לא יגירו לה, "אני אוהב אותך". שוב ושוב תירגלו את המילים, בחסיון הלילה, מול מראות שברות כשירותים צבאיים מרפוי ליוול. הם בתו חול-צה, שיפשו את הגינס, הנחו תמונת מחור מתחת לכר. אבל מישו אחר כבר יגיד לה את המילים. הם לא יהיו שם.

הם לא יתחתנו לעולם. לא יהיו להם ילדים. כש תשמע צחצח החיים הראשונה הם לא יהיו שם.
הם לא יסעו לטויל הארוך אל המדבר הצהוב. חבלי הסנפלינג הגמישים כנחשים לא יגולגלו אל תא המטען. המורה לא תודלק. גיטרת העץ המעוסי רת בסטיקרים לא תשלף, ואף אחר לא ישכח את

התרשמות אישית

הם אמרו שאפילו אחרי שהלכת היה ריח של צבא, ריח של מדים הם היו אנשים שהכירו אותך, שלמדו אותך, הם אמרו שהיה לך ריח של חייל. היית קטן - וגדלת, היית שובב - והמשכת, ואנחנו - שלא מכירות אותך צריכות לכתוב עליך ספר זיכרון, הם אמרו שהם רוצים את אסף בחזרה . . .

דרך הספר ניסינו ללמוד את אסף, ואז, אחרי שראינו תמונות ושמענו סיפורים הכרנו אותו ו . . .

אסף היה איש קטן עם חולצה ירוקה ומכנס ירוק ונעל גדולה ושחורה שלא התאימה לאופי שלו. הרי אסף היה צחקן, ושובב וחמוד ונחמד והוא גם קרא לה דוגמנית שלי . . .

שהוא נפל - לא ידעו למה. ששאלו אם נפצע - שתקו, ואז הבינו - הוא נפל.

ורון ענב - 03-9654404
לבני תמר - 03-9655691
פרומקס גילי - 03-9665815

דברים שאסור לומר

לחמתי בארבע מלחמות - ששת הימים, ההת' שה, יום כיפור ולבנון, השתתפתי במבצעים מיוחדים והמשכתי לשרת במילואים עד שבני נהרג בלבנון לפני 10 שנים. אני שילמתי בדם עבור המדינה הזו, נפגעתי נפשית ופיזית, אבל כל גבעה וכל שביל בארץ הזו חשובים לי. אני כן מאמין שאנו צריכים לקבל את מה שמגיע לנו ולתת לפלשתינים את אשר מגיע להם, אבל בינתיים, אנחנו רוצים לחיות. לכן אנו נלחמים, לכן אנו מקריבים.

אין דבר יותר קשה מלחנך ילד עד גיל 20 ולקבל אותו חזרה בארון. זה פצע שלא מגליד לעולם, אבל אסור לומר דברים כאלו. זה אסון למדינה. לכן אני קורא לכם, חותמי המכתב, לחד זור בכס. תמיד יש כפרה ויש סליחה, ויש דברים שחייבים להבין שאסור לומר בשום מחיר.

ניסים אבני, בוגר סיירת מטכ"ל וסיירת שקד, שכל את בנו אסף, לוחם בגולני, בלבנון בשנת 93' הביאה לדפוס: אסנת שוסטק

כבוגר סיירת מטכ"ל וכאב שכול ללוחם שני פל בלבנון כואב לי מאוד לשמוע על מכתב הסי' רבנות של לוחמי הסיירת. אותנו לא חינכו ביחיד' דה להתבטא בצורה הזו, אותנו חינכו לעשות ול' הישמע, לבצע את העבודה. אסור לנו לשאול שאלות כאלו בזמן מלחמה. עדיין לא הגיע הזמן המתאים וטרם בשלו התנאים לכך.

אין מדובר כאן בעניין פוליטי, כי אם בעניין ערכי. סיירת מטכ"ל - כבודה ומקומה שמור לה. הלוחמים שם-חונכו להצניע לכת ולא להתרברב ולהתפאר בשם היחידה. אסור לנו להשתמש בש' מה של הסיירת כדי להציג עמדה פוליטית. זו היתה טעות מצדכם לקום ולומר שעשיתם די בלחימה זו כי עוד לא הכל נעשה.

אני נולדתי וגדלתי עם המדינה. אבי היה לר' חם בהגנה ואמי היתה באצ"ל. אני דור חמישי בארץ, יליד העיר העתיקה בירושלים. חינכתי את ילדי להילחם ולהקריב למען המדינה, חינכתי אותם לאהבת מולדת, לימדתי אותם שהמדינה זה הבית, ושצריך לשמור עליה.

שלום רב למשפחתו של סמ"ר אסף אבני ז"ל

אני, איתן אמיר בן 11 מבית הספר "בן גוריון" בראשון לציון.
בבית ספרי יש לנו פרויקט בו אנו כותבים למשפחות הנופלים כדי
שתדעו שאנחנו חושבים עליכם וזו זכות גדולה עבורי לכתוב לכם.

לדעתי, הבן שלכם היה מקסים קראתי עליו באתר "יזכור", אני חושב
שזה מדהים שהוא היה אמיץ, וערכי כל כך שהתנדב לשרת ביחידה
קרבת ולשרת את המדינה.

אסף ז"ל מדהים כי הוא היה חברותי ועזר לכולם לדוגמא: בכל
המסעות הקשים דחף ועודד את כולם.
אני מבטיח שלא אשכח את אסף ז"ל.

אני מאוד מקווה שאתם בסדר, משתתף בצערכם, אני מאחל לכם
שתהיו בריאים ושלא תדעו עוד צער. אני בטוח שאתם מאוד גאים בבן
שלכם.

שלכם, איתן

ליצירת קשר

המספר שלי: 053-4324234

המספר של המורה שלי: 052-4444210

משפחת אבני
אסף אבני ז"ל